

тѣ отнели камбанитѣ отъ много църкви и мѣнастири, за да не смуцава звукътъ имъ спокойствието на харемитѣ. Тѣй щото въ градоветѣ, дѣто живѣли и турци и българи, кликачътъ тръгвалъ срѣщу всеки празникъ и хлопалъ отъ врата на врата, за да съобщи на християнитѣ, че слѣдующиятъ день е тоя или она празникъ.

Вънъ отъ това, духовенството станало много невѣжествено. Наистина, въ Софія е имало дълго врѣме училище за попови, нъ то малко е спомогнало, особено на Тракия, дѣто поповитѣ сж били рѣдкостъ. Така, въ Хасковско напр. единъ попъ е държалъ отъ 6 до 8 села.

Поповитѣ сж били такива простаци и невѣжи, щото единъ пжтешественикъ отъ 17 вѣкъ се е страшно възмущавалъ отъ тѣхъ. Това свое възмущение той е изказалъ съ слѣднитѣ думи:

„Простиятъ народъ и отъ двата пола е грубъ въ нравитѣ и живота си, което произлиза и отъ това, че иматъ духовници попови простаци, неучени, та и въ това село ¹⁾ заварихме у попа светото причастие, вече посветено, въ дървена кутия подъ възглавницата, подъ главата му, въ леглото, дѣто е спалъ съ жена си. Та отъ туй се вижда, каква е била почетѣта къмъ това таинство.“

По-нататкъ:

„Ако попътъ не се е изповѣдалъ, откакъ е опопенъ, а попъ е отъ 30 години насамъ,

¹⁾ Афратаръ, Силистренско.